

Arrest

nr. 231 223 van 14 januari 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. LYS
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tsjadische nationaliteit te zijn, op 19 juni 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 mei 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 september 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. ASSELMAN *loco* advocaat M. LYS en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U geeft aan in Tsjaad te zijn geboren te X op X 2001. U bent moslim en behoort tot een Arabische stam. U bent opgegroeid in uw geboortedorp nabij de stad Am Timan samen met uw moeder, broer en zus. Uw ouders scheidden toen uw moeder zwanger was van u. Uw vader wilde u niet erkennen na uw geboorte. U had dan ook weinig contact met uw vader tijdens uw jeugd. Uw moeder hertrouwde nadien, verhuisde even naar het dorp van haar nieuwe echtgenoot, maar keerde terug naar uw geboortedorp en haar familie na een nieuwe scheiding. Uzelf heeft nooit school gelopen in Tsjaad.

U werkte op het veld van de familie van uw moeder. Op uw twaalfde vroeg uw moeder de hand van uw nicht M. die in hetzelfde dorp woonde. Op die manier werden jullie met elkaar verloofd op jonge leeftijd. In het dorp toonde echter een andere jongen, A., eveneens interesse in uw nicht M.. Hij begon u lastig te vallen waarop uw moeder en haar familie een oplossing zochten via bemiddeling. Deze bemiddelingspogingen leverden niets op. Op een dag nam een vriend van A. u mee op wandel. Jullie kwamen A. tegen waarop het tot een gevecht kwam. A. en zijn vriend hadden een mes waarmee ze u aanvielen. In het gevecht dat volgde bemachtigde u het mes. A. werd neergestoken en overleed. Nadien werd u na verzorging aan de politie overgeleverd. Zij brachten u naar de stad Am Timan. Men veroordeelde u tot een gevangenisstraf van twee jaar. U belandde in de gevangenis in Am Timam waar u twee jaar doorbracht. Naast deze straf betaalde uw familie een som geld aan de familie van A.. Na uw vrijlating keerde u terug naar uw dorp. U voelde zich echter niet veilig en vreesde wraakacties van de familie van A.. Drie maanden na uw vrijlating besloot u om het dorp en het land te verlaten. Met de hulp van uw moeder trok u naar Ndjamena. Vanuit de hoofdstad trok u verder naar Libië waar u in totaal twee jaar zou doorbrengen. U verbleef bij een smokkelaar voor wie u klusjes moest opknappen in ruil voor onderdak. Na twee jaar trok u met de hulp van een smokkelaar naar Italië. U reisde verder naar het noorden van Italië en via Frankrijk kwam u in België terecht. Op 9 oktober 2017 diende u een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische asielinstanties.

Het CGVS nam op 18 juni 2018 volgende beslissing naar aanleiding van uw aanvraag en nadat een eerste persoonlijk onderhoud had plaatsgevonden op het CGVS: weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het CGVS oordeelde dat de door u ingeroepen (vervolgings)feiten en de hieruit voortgekomen problemen in uw land van herkomst niet geloofwaardig waren. U tekende tegen deze beslissing van het CGVS beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 19 juli 2018. Op 8 oktober 2018 vernietigde de RvV de genomen beslissing van het CGVS. De RvV oordeelde dat het CGVS u opnieuw de kans moest geven om uitgebreid(er) uw asielsituatie te vertellen alsook om (nieuwe) bewijsstukken voor te leggen in verband met de door u aangehaalde feiten in uw land van herkomst. Op 23 april 2019 werd u bijgevolg een tweede maal uitgenodigd op het CGVS voor een persoonlijk onderhoud. Tijdens dit persoonlijk onderhoud legt u geen nieuwe documenten neer. U geeft aan dat uw moeder de processtukken (aangaande uw strafrechtelijke veroordeling in uw land van herkomst) heeft verloren en dat zij niet de middelen heeft om nieuwe bewijsstukken aan te vragen. U herhaalt tevens dat u een zekere A. tijdens een gevecht (onbewust) om het leven heeft gebracht, dat u vervolgens twee jaar in een gevangenis in Am Timan heeft doorgebracht en dat u na uw vrijlating Tsjaad bent ontvlucht uit vrees voor wraakacties van de familie van de overleden A..

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofdte, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielsprocedure; werden de persoonlijke onderhouden afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; hebben de persoonlijke onderhouden plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en uw advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Ook na uw tweede persoonlijk onderhoud voor het CGVS dient echter te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U herhaalt tijdens uw tweede persoonlijke onderhoud voor het CGVS dat u besloot Tsjaad te verlaten omdat u de familie van een jongen uit uw dorp, A., vreest die tijdens een gevecht met u om het leven kwam (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS, dd. 23/04/2019, p.9-10). Naar aanleiding van de dood van A. werd u veroordeeld tot twee jaar gevangenisstraf, zo verklaart u, maar na uw vrijlating zou u zich niet meer veilig gevoeld hebben in uw geboortedorp na geuite bedreigingen van de familie van A. (zie notities persoonlijk onderhoud, p.9-10). Tijdens de beoordeling van uw asielrelaas hield het CGVS rekening met zowel uw verklaringen tijdens uw eerste persoonlijke onderhoud als uw verklaringen in het kader van uw tweede onderhoud voor het CGVS. Ook hield het CGVS rekening met uw jonge leeftijd op het ogenblik van de door u beschreven (vervolgings)feiten in uw land van herkomst. Volgende opmerkingen dienen echter gemaakt te worden bij de door u aangehaalde motieven voor internationale bescherming.

Vooreerst kunnen enkele ernstige vragen gesteld worden bij het door u aangehaalde incident met A. dat zou hebben plaatsgevonden in uw geboortedorp. U verklaart dat een zekere A. u meermaals had lastiggevalen – nadat u verloofd werd met uw nicht M. – omdat hij eveneens interesse vertoonde in uw nicht. Bemiddelingspogingen tussen uw familie en die van A. zouden niets hebben opgeleverd. Een confrontatie tussen u enerzijds, en A. en een vriend van hem anderzijds, zou geleid hebben tot de dood van A., waarop u opgepakt werd en veroordeeld werd tot twee jaar gevangenisstraf (zie notities CGVS, dd.23/04/2019, p.9-10). **Uw verklaringen over de aanleiding van het incident, het incident zelf, alsook de gevolgen ervan, zijn echter weinig overtuigend. Ze zijn enerzijds weinig gedetailleerd en weinig doorleefd, en op sommige punten zelfs tegenstrijdig.** Redelijkerwijze mag verwacht worden dat u meer gedetailleerd en doorleefd zou kunnen vertellen over een dergelijke ingrijpende gebeurtenis tijdens uw jeugd in uw land van herkomst – zelfs rekening houdend met uw voorgehouden jonge leeftijd op het moment van het door u aangehaalde incident. Zoals gezegd hield het CGVS bij de beoordeling van uw verzoek rekening met uw relatief jonge leeftijd – op het moment van het persoonlijk onderhoud en op het moment dat u Tsjaad zou hebben verlaten. Zelfs rekening houdend met dit gegeven komt het CGVS tot de conclusie dat u niet weet te overtuigen wat betreft het door u aangehaalde asielrelaas. Zo geeft u onder meer aan dat u verloofd werd met uw nicht M. op het moment dat u twaalf was, en uw nicht tien jaar oud was (zie notities CGVS, 27/04/2018, p.10). U herhaalt dit tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud voor het CGVS (zie notities CGVS, dd.23/04/2019, p.9). Rekening houdend met uw geboortedatum zou dit willen zeggen dat u verloofd werd met uw nicht in de loop van 2013. Anderzijds situeert u het begin van uw problemen met A. reeds in 2011 (zie notities CGVS, dd.27/04/2018, p.10) wanneer gevraagd werd hoe oud u was toen de problemen met A. de kop opstaken. Verder verklaart u voor het CGVS dat A. u aanviel in juli 2013 (zie notities CGVS, 27/04/2018 p.10), terwijl u voor de DVZ had verklaard dat deze aanval had plaatsgevonden in 2012 (zie vragenlijst CGVS, p.2, dd.9 januari 2018, administratief dossier). Zoals gezegd houdt het CGVS rekening met uw jonge leeftijd op het ogenblik van de door u beschreven feiten in uw land van herkomst, maar indien uzelf een tijdstip van deze feiten geeft, mag logischerwijze verwacht worden dat uw verklaringen hierover consistent zijn. **Het zijn echter vooral uw weinig doorleefde en gedetailleerde verklaringen over de door u aangehaalde en beschreven feiten in uw dorp van herkomst die niet weten te overtuigen.** Wanneer u tijdens uw eerste onderhoud gevraagd wordt om het incident te beschrijven waarbij A. omkwam, geeft u aan dat een vriend van hem naar u is gekomen, die u vroeg met hem mee te gaan, waarna jullie A. tegen het lijf zouden zijn gelopen (zie notities CGVS, dd. 27/04/2018, p.11). U verklaart dat A. u vervolgens aangevallen zou hebben (zie notities, CGVS, 27/04/2018, p.11). Gevraagd waar u zich bevond op het moment dat u aangevallen zou zijn door A., verklaart u eerst erg algemeen dat u in het dorp was (zie notities CGVS, dd. 27/04/2018 p.11). Vervolgens gevraagd om de plaats wat preciezer te beschrijven waarop u vaag antwoordt dat het op een lege plaats was (zie notities CGVS, dd.27/04/2018, p.11). U verklaart verder dat er geen andere personen waren (zie notities CGVS, dd.27/04/2018 p.12). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud voor het CGVS herhaalt u dat de vriend van A. naar uw huis zijn gekomen om u mee te vragen om ergens naartoe te wandelen (zie notities CGVS, dd. 23/04/2019, p.10). Wanneer u opnieuw meermaals gevraagd wordt om de plaats te beschrijven waar het incident met A. en zijn vriend plaatsvond, komt u niet verder dan te stellen dat het gewoon in open lucht was, dat het niet ver was en dat het gewoon in de buurt was (zie notities, dd. 23/04/2019). Gevraagd om die plaats te beschrijven, antwoordt u eerst nogmaals dat het in de buurt was om nadien er enkel aan toe te kunnen voegen dat er bomen waren (zie notities CGVS, dd.23/04/2019, p.17). Zoals eerder aangehaald is het vreemd dat u een dergelijk ingrijpend incident niet meer of beter kunt beschrijven/situeren. Verder verklaart u in eerste instantie dat na het gevecht – waarbij u A. had neergestoken – de vriend van A. anderen heeft gebeld, dat een persoon die u kent gekomen is, dat deze persoon ervoor heeft gezorgd dat u niet kon vluchten en dat hij u naar de politie heeft gebracht (zie notities CGVS, dd. 27/04/2018, p.9).

Later tijdens het eerste persoonlijk onderhoud verklaart u plots dat zowel uw familie als de familie van A. naar de plaats van het incident zouden zijn gekomen, dat ze ruzie zouden hebben gekregen en dat de politie uiteindelijk zou zijn tussengekomen. Bovendien verklaart u dat u nadien naar het hospitaal werd overgebracht (zie notities CGVS, dd. 27/04/2019, p.12) terwijl u voordien verklaarde dat een persoon die u kende u naar de politie zou hebben gebracht. Uw verklaringen over het door u beschreven incident konden bijgevolg niet erg consistent genoemd worden tijdens de duur van het eerste persoonlijke onderhoud voor het CGVS. Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud verklaart u dan weer dat u bewusteloos was na het incident met A. en dat u pas twee dagen later in het ziekenhuis weer wakker werd. U voegt eraan toe dat u niet weet wie de vriend van A. heeft verwittigd na het incident, maar dat u niet weet wie (zie notities CGVS, dd. 23/04/2019, p.18). **Ook over wat er onmiddellijk na het incident met A. zou zijn gebeurd slaagt u er bijgevolg niet in consistente verklaringen af te leggen.**

Ook over de gevolgen van het door u aangehaalde incident weet u niet te overtuigen. U verklaart dat u na uw hospitalisatie naar de gevangenis zou zijn overgebracht zowel tijdens uw eerste als tijdens uw tweede persoonlijke onderhoud voor het CGVS (zie notities CGVS, dd. 27/04/2018 p.12 – dd.23/04/2019, p.18-19). Gevraagd tijdens uw eerste persoonlijke onderhoud hoelang u dan in het ziekenhuis heeft doorgebracht, antwoordt u dat het een dag of zo was (zie notities CGVS, dd. 27/04/2018 p.12). Tijdens uw tweede persoonlijke onderhoud voor het CGVS verklaart u dat u twee dagen in het ziekenhuis heeft gelegen (zie notities CGVS, dd. 23/04/2019, p.18). U verklaart verder dat u naar de gevangenis van Am Timan werd overgebracht waar u twee jaar zou hebben doorgebracht (zie notities CGVS, dd. 27/04/2018, p.13). Gevraagd of u dan voor een rechtbank bent verschenen, antwoordt u dat de volwassen dat regelen (zie notities CGVS, dd.27/04/2018, p.13). Vervolgens gevraagd wie uw veroordeling heeft uitgesproken, verklaart u dat de politie dit gedaan heeft (zie notities CGVS, dd. 27/04/2018, p.13). Gevraagd of u dan nooit voor een rechtbank bent verschenen, antwoordt u van niet (zie notities CGVS, dd.27/04/2019, p.13). Vooreerst is het vreemd te noemen dat u zonder enige tussenkomst van een rechterlijke instantie als minderjarige veroordeeld zou worden tot een gevangenisstraf van twee jaar. Bovendien verklaarde u voor de DVZ wel uitdrukkelijk dat u door een rechtbank veroordeeld geweest zou zijn (zie vragenlijst CGVS, p.2, dd.9 januari 2018, administratief dossier) terwijl u voor het CGVS dan weer verklaart dat u nooit voor een rechtbank bent verschenen. Tijdens uw tweede persoonlijke onderhoud voor het CGVS verklaard u dat veroordeeld zou zijn geweest door een rechtbank (en dus niet door de politie) maar dat u nooit voor de rechtbank bent verschenen (zie notities CGVS, dd.23/04/2019, p.20). Gevraagd welke rechtbank u dan veroordeeld heeft, antwoordt u dat u het niet weet (zie notities CGVS, dd. 23/04/2019, p.20). Bovendien kan u evenmin enige documenten of bewijsstukken neerleggen die deze veroordeling staven. Zo verklaart u dat uw moeder de bewijsstukken zou hebben verloren in Tsjaad en dat ze niet de middelen zou hebben om nieuwe documenten aan te vragen (zie notities CGVS, dd.23/04/2019, p. 5). **Bijgevolg slaagt u er niet in om uw beweerdte veroordeling door een rechtbank in Tsjaad te staven, niet door overtuigende verklaringen, noch door enige (begin van) materieel bewijs.**

Ook uw verklaringen over uw beweerd verblijf van twee jaar in de gevangenis van Am Timan zijn weinig overtuigend en op sommige punten niet consistent. Zo verklaart u dat u samen met minder- en meerderjarigen werd opgesloten wanneer u gevraagd wordt om de situatie in de gevangenis te beschrijven tijdens uw eerste persoonlijke onderhoud (zie notities CGVS, 27/04/2018 p.13). Nogmaals gevraagd hoe u die twee jaar dan beleefd heeft in de gevangenis, antwoordt u dat u het moeilijk had, en dat jullie honger hadden, en slecht slapen (zie notities CGVS, dd.27/04/2018, p.13). Wanneer u gevraagd wordt om welke reden de personen met wie u te samen werd opgesloten in de gevangenis zaten, antwoordt u dat ze allen dezelfde problemen hadden, met name dat ze allen beschuldigd werden van moord (zie notities CGVS, dd.27/04/2018, p.14). Gevraagd naar namen van medegevangenen geeft u de voornamen van twee medegevangenen (zie notities CGVS, dd.27/04/2018 p.14). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud voor het CGVS wordt u opnieuw de kans gegeven om uitgebreid(er) te vertellen over uw periode van twee jaar in een gevangenis in Tsjaad. U beschrijft het als een moeilijke periode, dat uw moeder ook lastiggevallen werd tijdens haar bezoeken aan de gevangenis en dat er een gebrek aan hygiëne en voedsel was (zie notities CGVS, dd.23/04/2019, p.21). Gevraagd naar andere medegevangenen, antwoordt u ditmaal dat u wel mensen heeft leren kennen, maar u kan ze niet meer bij naam noemen zoals tijdens uw eerste persoonlijke onderhoud (zie notities CGVS, dd. 23/04/2019, p.21). U verklaart bovendien dat u alleen in een kleine kamer werd opgesloten (zie notities CGVS, dd. 23/04/2019, p.19), terwijl u tijdens uw eerste persoonlijke onderhoud voor het CGVS had verklaard dat jullie met veel personen in een cel zaten (zie notities CGVS, dd. 27/04/2018, p.14). Gevraagd naar de redenen van opsluiting van uw medegevangenen, antwoordt u ditmaal jullie niet praatten over hun problemen (zie notities CGVS, dd. 23/04/2019, p.21), terwijl u tijdens het eerste onderhoud vermeldde

dat ze allen voor moord in de gevangenis zaten. **Ook uw verklaringen over uw beweerde periode van twee jaar in een gevangenis in Am Timan weten bijgevolg niet te overtuigen.**

Bovendien kunnen ook enkele pertinente opmerkingen gemaakt worden over de door u aangehaalde gebeurtenissen na uw beweerde vrijlating, die volgens u de directe aanleiding vormden voor uw vlucht uit uw land van herkomst. Zo verklaart u dat u na uw vrijlating terugkeerde naar uw familie in uw dorp. U verklaart verder dat uw familie een som geld had betaald aan de familie van A., zoals de traditie het voorschrijft, ter compensatie van het verlies van hun familielid (zie notities CGVS, dd. 27/04/2018 p.14). U verklaart echter dat de familie zich niet kon vinden in uw vrijlating, en dat ze u bedreigd zouden hebben na uw beweerde vrijlating. **Ook deze verklaringen over de periode na uw beweerde vrijlating zijn echter weinig overtuigend.** Zo heeft u ten eerste geen idee over hoeveel geld uw familie aan de familie van A. zou hebben betaald (zie notities CGVS, dd. 27/04/2018, p.15). U geeft verder aan dat u nog drie maanden in uw dorp verbleven heeft alvorens te vluchten (zie notities CGVS, dd. 27/04/2018, p.15). Tijdens uw tweede onderhoud voor het CGVS zegt u nog twee maanden in Tsjaad te hebben verbleven na uw vrijlating (zie notities CGVS, dd. 23/04/2019, p.22). Gevraagd welke concrete problemen u heeft gekend in de periode na uw vrijlating, antwoordt u dat de familie van A. u zocht (zie notities CGVS, dd. 27/04/2018, p.15). De vraag welke problemen u dan concreet heeft gekend tijdens deze maanden wordt u vervolgens meermaals herhaald, maar telkens komt u niet verder dan te stellen dat ze u zochten, en dat ze u bedreigd zouden hebben (zie notities CGVS, dd. 27/04/2018, p.15). Gevraagd of u gedurende deze maanden zelf familie van A. hebt gezien of ontmoet, antwoordt u dat ze het in de wijk tegen mensen zegden, en dat ze dan vertelden dat ze u zouden doden indien ze u tegen zouden komen (zie notities CGVS, dd. 27/04/2018, p.15). **Het is ten eerste erg vreemd dat u geen enkel concreet incident met de familie van A. kan aanhalen dat zich zou hebben voorgedaan na uw beweerde vrijlating.** De door u aangehaalde dreigementen heeft u enkel van horen zeggen, aldus uw verklaringen tijdens het eerste persoonlijk onderhoud voor het CGVS. U verklaart verder dat u tijdens de maanden na uw beweerde vrijlating gewoon bij uw familie in het dorp was (zie notities CGVS, p.15). **Het is dan ten tweede ook erg vreemd te noemen dat de familie van A. op geen enkel moment naar de woning van uw familie zou zijn gekomen indien ze het daadwerkelijk op u gemunt zouden hebben.** Ook tijdens uw tweede onderhoud haalt u aan dat de familie van A. op zoek naar u was, dat ze in het dorp waren en dat ze op u wachtten (zie notities CGVS, dd. 23/04/2019). De vraag welke concrete problemen u dan gekend heeft in uw dorp na uw vrijlating wordt u ook meermaals gesteld tijdens uw tweede persoonlijke onderhoud voor het CGVS, maar u verklaart enkel dat u bij uw moeder bleef, dat ze u niet in het land wilden, en dat in die periode geen contact heeft gehad met de familieleden van A. (zie notities CGVS, dd. 23/04/2019, p.23). Het gegeven dat er nooit een aanvaring tussen u en de familie van A. zou zijn geweest na uw beweerde vrijlating ontkracht dan ook verder de door u geuite vrees ten opzichte van deze familie (indien al geloof gehecht kan worden aan de aanleiding van de problemen met deze familie – wat zoals hierboven beargumenteerd niet het geval is). **Uw weinig overtuigende verklaringen over de problemen die u zou gekend hebben na uw beweerde vrijlating ondermijnen verder de algemene ongeloofwaardigheid van het door u aangehaalde asielrelaas.**

Tot slot kan nog aangehaald worden dat u tijdens uw intakegesprek bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat u uw land van herkomst had verlaten omwille van economische redenen, maar dat u desondanks toch een asielaanvraag wilde indienen (zie fiche 'mineur étranger non accompagné', toegevoegd aan het administratief dossier). Wanneer u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud gevraagd wordt waarom u tijdens uw intakegesprek niets vermeldde over het beweerde incident met A., antwoordt u dat u bang was om het te vertellen (zie notities CGVS, dd. 27/04/2018, p.18). Dat is op zich wat vreemd te noemen aangezien u later verklaart zelf te hebben beslist bescherming aan te vragen in België naar aanleiding van uw beweerde problemen in uw land van herkomst (zie notities CGVS, p.18). Het is in ieder geval vreemd te noemen dat u tijdens uw eerste intakegesprek met de bevoegde Belgische instanties op geen enkel moment gewag maakte van het beweerde incident met A. wat de ongeloofwaardigheid ervan lijkt te bevestigen.

Bovenstaande vaststellingen leiden bijgevolg tot de conclusie dat u er niet in slaagt het door u aangehaalde asielrelaas aannemelijk te maken. Uw verklaringen over de aanleiding van het door u beschreven incident, het incident zelf, alsook de gevolgen ervan, zijn weinig overtuigend. Uw verklaringen hierover zijn enerzijds weinig gedetailleerd, anderzijds weinig doorleefd, en op sommige punten zelfs tegenstrijdig zodat de algemene geloofwaardigheid van het door u aangehaalde asielrelaas als ongeloofwaardig bestempeld kan worden. Het CGVS blijft ook na uw tweede persoonlijke onderhoud voor het CGVS bij deze vaststelling.

U legt tot slot geen documenten neer die bovenstaande vaststellingen kunnen ombuigen. Zoals gezegd kan u geen documenten neerleggen die uw beweerde problemen in Tsjaad zouden kunnen staven of die een begin van bewijs zouden kunnen zijn voor uw beweerde strafrechtelijke veroordeling in uw land van herkomst. Uw voogd legt wel een document neer dat opgesteld werd door een medewerkster van het 'PMS' op 10 mei 2019 (zie administratief dossier). In dit document wordt vermeld dat het PMS in januari 2019 tussenkwam nadat er leerproblemen op school werden vastgesteld. Na onder meer een observatie stelde men een kwetsbaarheid vast op cognitief en affectief vlak, zo gaat het document verder. Ook uw advocaat haalde tijdens het tweede persoonlijke onderhoud uw cognitieve en uw leerproblemen aan waarmee rekening moest worden gehouden. Wat de leerproblemen betreft stelt het CGVS dat dit geen invloed heeft op het op coherente wijze kunnen vertellen over de door u ingeroepen vervolgingsfeiten, zeker niet omdat ze dermate zwaarwichtig zijn, en omdat ze zich uw eigen leefwereld hebben voorgedaan. Het CGVS oordeelt bijgevolg dat eventuele leerproblemen de hierboven gemaakt vaststellingen niet kan vergoelijken. Het feit dat er vraagtekens worden geplaatst bij uw cognitieve vaardigheden blijkt verder niet het resultaat te zijn van een diepgaand psychologisch/medisch onderzoek. De loutere bewering hiervan is onvoldoende om een afbreuk te doen aan de door de CGVS gedane vaststellingen.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u geenszins aannemelijk dat in uw hoofd een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 19 juni 2019 een schending aan van “de Vluchtelingenconventie van 1951 ondertekend te Genève”, “artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 49/3 van de Wet van 15 december 1980”, “het zorgvuldigheidsbeginsel (noodzakelijkheid al de elementen van het dossier in aanmerking te nemen, het dossier over een voorzichtige wijze te behandelen en de beslissing op een nauwkeurige wijze voor te bereiden en op pertinente informatie te doen berusten)”, “de motiveringsplicht”, “beoordelingsfout”.

Verzoeker merkt op dat “de bestreden beslissing een quasi identieke kopie is van de vorige weigeringsbeslissing van het CGVS. Slechts hier en daar zijn korte verwijzingen naar het tweede persoonlijk onderhoud te vinden, in essentie ter ondersteuning van vaststellingen met betrekking tot het eerste persoonlijk onderhoud (bv. “U herhaalt dit tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud voor het CGVS”). De structuur én inhoud van de vorige beslissing werden volledig overgenomen. De huidige bestreden beslissing bevat amper aanduidingen van de talrijke verduidelijkingen en aanvullingen die verzoeker tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud verschaftte.”. Hij stelt dat deze werkwijze de indruk geeft dat het dossier niet op een objectieve, open manier benaderd is en bewust gezocht is naar passages ter ondersteuning van de in de eerste beslissing reeds aangehaalde vermeende inconsistenties. Verzoeker verwijst naar het vernietigingsarrest van de Raad, “waarbij de eerste beslissing in dit dossier vernietigd werd, niet alleen vast dat verzoeker de stukken die zijn familie in hun bezit heeft of kan verkrijgen diende aan te brengen, maar benadrukte ze eveneens uitdrukkelijk dat verzoeker onvoldoende nuttig ondervraagd werd gedurende het eerste persoonlijk onderhoud. Ze voegde hieraan toe dat verzoeker wel degelijk uitgebreid vertelde over bepaalde aspecten van zijn relaas, m.n. over de omstandigheden waarin de feiten werden gepleegd en over de reactie van zijn omgeving en de familie, en dat dan ook kan worden aangenomen dat hij met behulp van gerichte vragen wel degelijk in staat is om zijn relaas te duiden. Uw Raad besloot dat het gehoor niet aangepast was aan verzoekers huidige leeftijd en profiel noch aan zijn leeftijd ten tijde van de gepleegde feiten (12 jaar).”. Verzoeker betoogt dat het “getuigt van een gebrek aan objectiviteit én voorzichtigheid dat verwerende partij de beslissing die naar aanleiding van een dergelijk onaangepast gehoor genomen is, quasi volledig herneemt en als uitgangspunt voor de huidige beslissing gebruikt”.

Verzoeker vervolgt: *"Indien verwerende partij de kritiek geformuleerd in het arrest n° 210 643 van Uw Raad serieus zou nemen, zou ze zich ervan verzekeren de zaak met een open, onbevooroordeelde blik opnieuw te benaderen en te vertrekken vanuit een nieuw interview met verzoeker, ditmaal aangepast aan zijn leeftijd en intellectuele capaciteiten. Door de vorige beslissing quasi volledig te hernemen, inclusief de veelvuldige verwijzingen naar de gehoornotities van het eerste persoonlijk onderhoud (zie stuk 1), toont verwerende partij aan het eerste, door Uw Raad bekritiseerde persoonlijk onderhoud als basis voor de huidige beslissing te hebben genomen. Het volstaat evenwel niet om hier en daar een (beperkte) verwijzing naar het tweede persoonlijk onderhoud toe te voegen en een aantal keer vast te stellen dat rekening werd gehouden met verzoekers jonge leeftijd, om aan de kritiek van het annulatie-arrest tegemoet te komen."*

Hoewel de Raad in het arrest n° 210 643 (stuk 11) stelde dat verzoeker de stukken die zijn familie in hun bezit heeft of kan verkrijgen diende aan te brengen, geeft verzoeker aan dat er geen dergelijke stukken voorhanden zijn in deze zaak. Hij legt uit dat, in tegenstelling tot wat in het arrest vermeld staat, verzoeker ter terechtzitting niet gezegd heeft over processtukken te beschikken in Tsjaad. Hij heeft daarentegen aangegeven dat er processtukken bestaan, maar dat zijn moeder niet het geld heeft deze op te vragen en door te sturen. Hij wijst erop dat hij dit tevens aangaf bij aanvang van zijn tweede persoonlijk onderhoud reeds aan.

Zoals in wat volgt zal worden beargumenteerd, legt verzoeker voldoende gedetailleerde, consistente en coherente verklaringen af om de waarachtigheid van de gebeurtenissen in Tsjaad die de basis van zijn verzoek om internationale bescherming vormen, te bewijzen. Wat dit betreft wenst verzoekende partij nogmaals te wijzen op het feit dat in het kader van asielprocedures van minderjarige verzoekers een ruime toepassing dient te worden gemaakt van het principe van het voordeel van de twijfel. zo volgt onder meer uit overwegingen 72 en 73 van de richtlijnen van UNHCR met betrekking tot asielaanvragen van kinderen.

Verzoeker wijst erop dat hij twaalf jaar was op het ogenblik van de feiten, dat hij als niet begeleide minderjarige is aangekomen in België en minderjarig was op het ogenblik van de persoonlijke onderhoud, dat hij Tsjaad ontvluchtte op zijn veertien jaar, dat hij nooit naar school ging en zijn familie sinds zijn acht jaar diende te helpen op de velden.

Daarnaast werd door verzoekers raadsvrouw bij aanvang van het tweede persoonlijk onderhoud aangegeven dat hij leerachterstand vertoonde en daarom werd opgevolgd door het CLB, dat een aantal testen had uitgevoerd om naar zijn IQ te peilen waaruit bleek dat zijn IQ opvallend laag is. Er werd aangegeven dat hierover nog een rapport zou worden doorgestuurd, maar dat dit op zich zou moeten laten wachten omwille van de schoolvakantie. De psycho-pedagogisch raadgeefster van het CLB stelt inderdaad vast dat verzoeker zeer kwetsbaar is op cognitief en affectief vlak (*'fragilité très prononcée au niveau cognitif et affectif'*) (stuk 10).

Wat betreft de situering van het asielrelaas in de tijd stelt verzoeker de tijdlijn als volgt op:

"Omstreeks 2008/2009 spreken de moeders van verzoeker en M. onderling af dat zij later zullen huwen. In 2011 krijgt verzoeker problemen met A., die eveneens tracht M. voor zich te winnen. In 2013 raken verzoeker en M. officieel verloofd. Naar aanleiding van deze verloving escaleren de problemen met A., en deze escalatie leidt in juli 2013 tot het incident waarbij verzoeker A. doodt." Verzoeker betoogt dat zijn asielrelaas op temporeel niveau consistent is, doch dat een enkele vergissing van verzoeker zit in het feit dat hij bij de DVZ het incident in het jaar 2012 situeerde. Hij stelt dat deze vergissing gebeurde door zijn jonge leeftijd op het ogenblik van het incident en door de stress die hij als kind ervoer tijdens dit interview bij de DVZ. Hij benadrukt dat het incident wel degelijk plaatsvond in 2013. Verzoeker klaagt verder aan dat uit de notities van het tweede persoonlijk onderhoud niet kan blijken dat verweerder klaarheid heeft proberen scheppen in deze tijdlijn.

Wat betreft de gebeurtenissen onmiddellijk volgend op het incident, merkt verzoeker op dat hij consequent, zowel tijdens het eerste als tijdens het tweede interview, verklaarde dat hij *"als gevolg van de klap op zijn hoofd van J., bewusteloos was (CGVS I, p. 9; CGVS I, p. 12; CGVS II, p. 10)"* en *"Alle informatie die hij heeft over de gebeurtenissen meteen na het incident (wie is J. gaan halen, waar is hij vervolgens naartoe gebracht, hoeveel tijd is verstreken vooraleer hij bij bewustzijn kwam...) heeft hij dus uit tweede hand. Hij maakt dit ook duidelijk tijdens het tweede persoonlijk onderhoud"*. Verzoeker meent dat logisch is dat hij geen exacte verklaringen kon afleggen over de gebeurtenissen meteen na het gevecht, nu hij deze momenten niet zelf meegemaakt heeft.

Verzoekster benadrukt wat hij wel weet (*"Na het gevecht was is Jiddo mens en gaan verwittigen van wat gebeurd was (CGVS I, p. 12; CGVS II, p. 18) Zowel A. als verzoeker zijn vervolgens naar het ziekenhuis (eerder een kleine ziekenboeg in het dorp zelf; cf. CGVS II, p. 18) gebracht (CGVS I, p. 12; CGVS II, p. 18); Na een dag of twee is verzoeker terug bij bewustzijn gekomen en heeft de politie hem van het ziekenhuis overgebracht naar de gevangenis (CGVS I, p. 12-13; CGVS II, p. 18-19)"*).

Hij verwijst naar het arrest nr. 210 643 van de Raad en stelt dat hij wat betreft het incident zelf uitgebreide en consistente verklaringen aflegde over de omstandigheden waarin deze plaatsvonden (*"Hij vertelt tweemaal uitgebreid over de problemen die hij voor het bewuste incident al met A. had, en over de bemiddelingspogingen die in het kader van dit conflict tussen beide families hebben plaatsgevonden, onder toezicht van de sheikh van het dorp (CGVS I, p. 8-9; CGVS II, p. 9-10, p. 14). Hij verduidelijkt tijdens het tweede interview dat hijzelf en A. uit twee verschillende stammen kwamen waartussen historisch al conflicten bestonden met betrekking tot grondbezit (CGVS II, p. 15). Vervolgens beschrijft hij tijdens beide interviews hoe Jiddo hem mee vroeg voor een tochtje, ze aankwamen op een open, afgelegen plek op het grondgebied van het dorp (een "wadi"; CGVS II, p. 17) waar A. op hen wachtte, en vervolgens het bewuste incident plaatsvond, dat verzoeker tijdens beide interviews op dezelfde uitgebreide wijze beschrijft (CGVS I, p. 8-9 en 11; CGVS II, p. 9-11, p. 15-17)."*).

Wat zijn veroordeling betreft, verklaart verzoeker dat dit, zoals hij tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde volledig boven zijn hoofd heen gebeurd is en dat hij op dat moment dermate jong en kwetsbaar was dat hij niet bij de procedure betrokken werd. Verzoeker verduidelijkt de tussenkomst van de rechtbank en zijn eigen (uitermate beperkte) rol tijdens de procedure tijdens het tweede persoonlijk onderhoud: *"hij wilde zelf verschijnen, maar zijn familie zei dat zij de zaak voor hem zouden regelen (CGVS II, p. 20). Hij vertelt dat hij niet in staat was om zich uit te spreken voor de rechtbank omdat hij constant moest huilen in die periode (CGVS II, p. 21)"*. Verzoeker benadrukt dat hij 12 jaar was, dat hij net uitermate traumatiserende gebeurtenissen meegemaakt had en zich alleen in de gevangenis bevond. Verzoeker betoogt dat het in dat opzicht volstrekt normaal is dat hij bij het vernemen van het verdict (twee jaar in de gevangenis) niet gevraagd heeft naar de details van zijn procedure en veroordeling (bv. welke rechtbank heeft hem veroordeeld?) en dit nieuws van zijn familie heeft aangenomen. Volgens verzoeker is het dan ook normaal dat hij over deze procedure en de veroordeling zelf weinig informatie heeft.

Verzoeker benadrukt dat hij over zijn verblijf in de gevangenis uitermate gedetailleerde en doorleefde verklaringen heeft afgelegd (notities 2, p. 19-22). Waar verzoeker in het eerste persoonlijk onderhoud opmerkte dat er *"veel volk in de cel"* is, verduidelijkt hij dat hij het in feite over de gevangenis op zich had. Hij stelt dat hij dit inderdaad antwoordt op de vraag om de omstandigheden in de gevangenis te beschrijven maar dat het woord *"cel"* enigszins ongelukkig gekozen is en het gevolg is van een communicatie- of vertaalfout. Een betere vertaling zou *"gevangenis"* geweest zijn. Waar verzoeker tijdens het tweede persoonlijk onderhoud aangaf dat er niet over de problemen werd gepraat, benadrukt hij dat hij naar waarheid antwoordde op de vraag om welke redenen zijn medegevangenen opgesloten zaten. Hij stelt dat hij wilde aangeven dat *"hij maar weinig persoonlijke verhalen van zijn medegevangenen kende, daar hier niet over werd gesproken. Wel wist hij dat zijn medegevangenen ook de dood van iemand anders op hun geweten hadden; persoonlijke verhalen kende hij echter weinig. Hij geeft wel een voorbeeld van een medegevangene die vertelde dat hij met iemand anders in een boom speelde, waarna die andere eruit viel en dood was (CGVS II, p. 21). Ook deze persoon zat derhalve in de gevangenis voor "moord"."*

Wat betreft de gebeurtenissen na verzoekers vrijlating, merkt hij vooreerst op dat *"dat verwerende partij de lat voor verzoeker zeer hoog legt wanneer ze hem verwijt dat hij niet weet hoeveel geld zijn familie aan de familie van A. heeft betaald ter compensatie van het verlies van hun zoon"*, nu verzoeker op het ogenblik van zijn terugkeer in het dorp amper veertien jaar oud was, het is niet meer dan logisch dat dit een kwestie was tussen de volwassenen van beide families en dat verzoeker bij deze regeling niet betrokken werd. Bovendien legt verzoeker uit dat deze betaling plaatsgevonden heeft terwijl verzoeker in de gevangenis zat, en hij dus geen getuige geweest is van eventuele onderhandelingen of discussies hieromtrent. Hij betoogt dat zijn onwetendheid op dit punt geenszins afbreuk kan doen aan zijn algemene geloofwaardigheid.

Wat betreft de bedreigingen vanwege A.s familie aan het adres van verzoeker in de periode tijdens dewelke hij in het dorp verbleef, stelt verzoeker dat verwerende partij niet goed lijkt *"begrepen te hebben dat verzoeker gedurende deze periode consequent binnen bleef in het huis van zijn moeder (zie notities CGVS I, p. 15; CGVS II p. 23)"*. Verzoeker bevestigt dat *"hij in deze periode niet buiten kwam"*.

Verzoeker benadrukt dat hij A.s familieleden dan ook niet kan zijn tegengekomen en dus niet rechtstreeks door hen bedreigd kan zijn. Verder stelt verzoeker tijdens het eerste persoonlijk onderhoud (notities CGVS I p. 15) wel degelijk te hebben gezegd dat *“de familie van A. hem bij hem thuis kwam zoeken”*. Hoewel hij dit tijdens het persoonlijk onderhoud niet verder preciseerde, bevestigt hij dat *“A.s familie verschillende keren 's nachts naar het huis van zijn ouders gekomen is, dat ze het huis omcirkelden en vervolgens opnieuw vertrokken”* en stelt hij dat dit zeer bedreigend is overgekomen op de familie van verzoeker, *“zo bedreigend dat zijn moeder en zijn maternale oom bescherming zijn gaan vragen aan de politie (notities CGVS I p. 15, CGVS II p.23), bescherming die ze niet gekregen hebben — hierover verduidelijkt verzoeker tijdens het tweede persoonlijk onderhoud overigens dat de politie diende te worden betaald voor hun diensten, en dat de familie van A. als eerste had betaald en de politie dus in hun voordeel had omgekocht (CGVS II, p. 23)”*. Verzoeker wijst verder op zijn verklaringen waarin hij beschreef *“hoe zijn moeder, die wel nog buiten kwam, steeds vaker door hen werd lastiggevallen en dat hij uiteindelijk besloot te vertrekken, daar de situatie onhoudbaar was (CGVS II, p. 23)”*.

Verzoeker wijst op zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud waar hij stelde dat hij geen bescherming kon krijgen van de Tsjadische autoriteiten en stelt dat dit in de bestreden beslissing niet betwist werd. Verzoeker stelt dat zijn verklaringen worden ondersteund door objectieve informatie (stuk 7, neergelegd bij het verzoekschrift) waaruit blijkt dat politiediensten niet inspringen om de mensenrechten van de Tsjadische bevolking te beschermen, en zelfs in veel gevallen zelfs dader is van mensenrechtenschendingen. Hij verwijst tevens naar een anti-corruptierapport van GAN Business Anti-Corruption Portal (stuk 8, neergelegd bij het verzoekschrift), dat vermeldt dat er een zeer hoog corruptierisico bestaat op het niveau van de Tsjadische politiediensten, die zich schuldig maken aan corruptie, geweld en afpersing en hiervoor veelal ongestraft blijven. Hij stelt verder dat uit een reportage op de website Tchadinfos.com naar voor komt dat *“de Tsjadische politiediensten slechts in theorie bestaan, dat zij zelden tussenkomen wanneer ze gevraagd worden te interveniëren in een welbepaalde zaak, en dat als ze al tussenkomen, dit vaak met aanzienlijke vertragingen gebeurt (stuk 9)”*.

Tot slot benadrukt verzoeker dat *“zijn familie na zijn vertrek nog problemen heeft gekend omwille van het gebeurde, en dat zijn eigen familie zelfs aan zijn moeder gevraagd heeft uit het dorp te vertrekken om verdere problemen met de familie van A. te vermijden (CGVS II, p. 24)”*. Hij geeft opnieuw aan dat het om een ruimer conflict gaat tussen beide families dat al een tijd terug gaat.

Wat betreft de toekenning van de subsidiaire bescherming op basis van artikel 48 /4, § 2 c) van de wet van 15 december 1980 benadrukt verzoeker dat *“verwerende partij opnieuw op geen enkele manier motiveert waarom zij meent dat hij niet in aanmerking zou komen voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet”*.

Verzoeker betoogt dat uit verschillende bronnen blijkt dat de veiligheidssituatie in Tsjaad bijzonder precair is. Hij stelt dat, hoewel de Tsjadische burgeroorlog, die op haar hevigst was tussen 2005 en 2010, officieel is beëindigd met het ondertekenen van het akkoord tussen Tsjaad en Soedan op 15 januari 2010, de rust nog steeds niet teruggekeerd is en de veiligheidssituatie in Tsjaad bijzonder volatiel blijft. Hij gaat verder dat de situatie dermate ernstig is *“dat de overheden van verschillende Westerse landen zoals België, Frankrijk, Groot-Brittannië, Canada... alle niet-essentiële verplaatsingen naar dit land ten stelligste afraden omwille van de grote veiligheidsrisico's”* en dat de Engelse autoriteiten waarschuwen voor willekeurige terroristische aanslagen (stuk 3). Verzoeker stelt dat in 2014 in Ierland *“dossiers van Tsjadische verzoekers om internationale bescherming, samen met die van verzoekers uit Afghanistan, Eritrea, Irak, Mali, Somalië, (Zuid-)Sudan en Syrië, geprioriteerd omwille van de grote waarschijnlijkheid dat deze verzoeken gegrond werden bevonden omwille van de situatie in het land van herkomst van de verzoekers (stuk 4)”*. Hij meent dat dit een zeer sterke aanwijzing vormt dat het veiligheidsrisico voor inwoners van Tsjaad aanzienlijk is. Verzoeker haalt een artikel van de BBC aan, waaruit blijkt dat de Tsjadische eerste minister in april 2017 een overleg heeft gehouden met de Tsjadische veiligheidsverantwoordelijken omtrent de ernstige degradatie van de veiligheidssituatie in het land (stuk 5). Verzoeker betoogt dat specifiek in Salamat, de regio waarvan verzoeker afkomstig is, de voorbije jaren een hevig intracommunautair conflict plaatsvindt. Hij stelt dat dit conflict in oktober 2017 nog geleid heeft tot een confrontatie die verschillende doden en gewonden heeft gemaakt (stuk 6).

2.2. Stukken

Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster volgende stukken:

- “3. UK Government, Chad Travel Advice, 25 april 2019
4. European Migration Network (EMN) Ireland, *Subsidiary Protection Applications to be prioritised*, 31 maart 2014.
5. BBC News Afrique, *Tchad: situation sécuritaire alarmante*, 5 april 2017.
6. Alwihda Info, *Tchad : conflit intercommunautaire sanglant au Salamat*, 19 oktober 2017.
7. The Borgen Project, *Human Rights in Chad*, 2 september 2017.
8. GAN Business Anti-Corruption Portal, *Chad Corruption Report*, April 2016.
9. Tchadinfos.com, *Tchad : la police honnie et vomie par des citoyens*, 14 maart 2013.
10. Rapport van het CLB van Jodoigne van 10 mei 2019 betreffende verzoekers cognitieve achterstand
11. Arrest n° 210 643 van 8 oktober 2018”.

2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Aangaande de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

2.4.1. Artikel 48/9, § 1 van de Vreemdelingenwet, op 22 maart 2018 in werking getreden, luidt als volgt: *“De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk”.*

Voorop stelt de Raad vast dat verzoeker – althans op het ogenblik van de aangehaalde vervolgingsfeiten, de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming en de persoonlijke onderhouden van 27 april 2018 en 23 april 2019 – een niet-begeleide minderjarige is. Verzoeker was 16 jaar oud toen hij op 9 oktober 2017 een verzoek om internationale bescherming indiende. Met de commissaris-generaal kan de Raad vaststellen dat in hoofde van verzoeker als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt dat om op passende wijze hieraan tegemoet te komen, er in het kader van de behandeling van verzoekers verzoek om internationale bescherming door het Commissariaat-generaal, inderdaad passende steunmaatregelen werden verleend. In het bijzonder werd verzoeker een voogd toegewezen die hem bijstaat in het doorlopen van de asielpprocedure; werden de persoonlijke onderhouden afgenomen door een gespecialiseerde *protection officer*, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; hebben de persoonlijke onderhouden plaatsgevonden in het bijzijn van verzoekers voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van verzoekers verklaringen rekening gehouden met zijn jeugdige leeftijd en maturiteit,

evenals met de algemene situatie in verzoekers land van herkomst en zijn leeftijd op het ogenblik van de feiten en gebeurtenissen in Tsjaad.

Gelet op wat voorafgaat kan worden aangenomen dat de rechten van verzoeker in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd werden evenals dat verzoeker heeft kunnen voldoen aan zijn verplichtingen.

2.5. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.5.1. Op 9 oktober 2017 diende verzoeker een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische asielinstanties. De commissaris-generaal nam op 18 juni 2018 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigd bij arrest van 8 oktober 2018 nr. 210 643, waarin de Raad oordeelde als volgt:

“2.4 De Raad stelt vast dat het asielrelaas een bijzonder zwaar feit betreft met name doodslag. Verzoeker zou hiervoor veroordeeld tot twee jaar gevangenisstraf en deze ook hebben uitgezeten. De bestreden beslissing stelt: “Uw verklaringen over de aanleiding van het incident, het incident zelf, alsook de gevolgen ervan, zijn echter weinig overtuigend. Ze zijn enerzijds erg vaag, anderzijds weinig doorleefd, en op sommige punten zelfs tegenstrijdig”. Echter dergelijke conclusies kunnen bezwaarlijk worden getrokken wanneer verzoeker onvoldoende nuttig ondervraagd werd. Zo kan vastgesteld worden dat langer doorgevraagd werd over verzoekers reis naar/verblijf in Libië en Italië dan over zijn verblijf in de gevangenis. Ook stelt de Raad vast dat niet naar processtukken werd gevraagd terwijl verzoeker veroordeeld werd en deze er dus ook zijn. Verzoeker bevestigt ter terechtzitting wel degelijk over processtukken te beschikken in Tsjaad. Zijn toevoeging dat zijn moeder onvoldoende middelen heeft om deze stukken op te sturen kan niet aangenomen worden. Het kan immers niet volstaan louter te stellen dat verzoeker uit verdediging handelde en voorts geen bijzonderheden melden. Verzoeker dient dan ook de stukken die hij of zijn moeder of zijn advocaat in Tsjaad of de andere partijen in hun bezit hebben of kunnen verkrijgen, aan te brengen.

Indien, zoals de Raad ook kan vaststellen, verzoeker niet steeds tegemoetkomend is in zijn verklaringen over de veroordeling en de gevangenisstraf, dan kan wel blijken dat hij uitgebreid vertelt over de omstandigheden waarin de feiten werden gepleegd en over de reactie van de omgeving en de familie. Er kan aldus aangenomen worden dat verzoeker wel in staat is over deze periode te spreken, zij het mits vragen te stellen die dieper op het asielrelaas ingaan. De Raad benadrukt dat verzoeker nog steeds minderjarig is en hij ten tijde van het misdrijf slechts 12 jaar oud was. Uit voorgaande kan slechts afgeleid worden dat het gehoor niet aangepast was aan verzoekers huidige leeftijd en profiel, noch aan zijn leeftijd ten tijde van de gepleegde feiten.

2.5. Gelet op artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet kan tot vernietiging overgaan als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. In het bijzonder beschikt de Raad niet over voldoende gegevens om te oordelen over verzoekers land van herkomst.”

2.5.2. Verzoeker verklaart dat hij Tsjaad ontvluchtte omdat hij er problemen vreesde met de familie van A., die tijdens een gevecht met verzoeker in juli 2013 om het leven kwam (notities van het persoonlijk onderhoud van 27 april 2018 (hierna: notities 1), p. 8-9, p. 11; notities van het persoonlijk onderhoud van 23 april 2019 (hierna: notities 2, p. 9-10).

2.5.3. De Raad stelt vooreerst vast dat, niettemin in voormeld vernietigingsarrest benadrukt werd dat *“verzoeker de stukken die zijn moeder of zijn advocaat in Tsjaad of de andere partijen in hun bezit hebben of kunnen verkrijgen, [diende] aan te brengen”*, verzoeker tot op heden geen enkel processtuk ter staving van zijn veroordeling in Tsjaad heeft neergelegd. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat zijn moeder niet het geld heeft om deze stukken op te vragen, wijst de Raad erop in voornoemd vernietigingsarrest reeds te hebben gesteld: *“Zijn toevoeging dat zijn moeder onvoldoende middelen heeft om deze stukken op te sturen kan niet aangenomen worden. Het kan immers niet volstaan louter te stellen dat verzoeker uit verdediging handelde en voorts geen bijzonderheden melden.”*. Dergelijke uitleg in het verzoekschrift kan aldus verzoekers nalatigheid processtukken neer te leggen niet verschonen te meer deze processtukken sowieso in handen van verzoekers moeder of zijn advocaat zijn en dus niet moeten opgevraagd worden.

De afwezigheid van enige stukken ter staving van zijn proces en detentie, niettemin hier door de Raad, alsook door het CGVS tijdens het tweede persoonlijk onderhoud (notities 2, p. 5) uitdrukkelijk om werd gevraagd, tast de waarachtigheid van verzoekers voorgehouden asielrelaas.

2.5.4. Ook verzoekers ondoorleefde, ongedetailleerde en op sommige punten inconsistente verklaringen aangaande de aanleiding van het incident, het incident zelf en de gevolgen ervan kunnen niet overtuigen. Wat betreft de aanleiding van het incident – zijnde de verloving van verzoeker met zijn nicht M. – stelt de Raad vast dat verzoeker zowel tijdens zijn eerste als het tweede persoonlijk onderhoud verklaarde dat hij verloofd werd met zijn nicht M. toen hij twaalf jaar (en dus in 2013) en zij tien jaar oud was (notities 1, p. 8; notities 2, p. 9). Nochtans situeerde verzoeker het begin van zijn problemen met A. reeds in 2011 (notities 1, p. 10). Verder situeerde verzoeker het incident, waarbij A. hem aanviel, bij de DVZ in 2012 (vragenlijst CGVS, vraag 3.5), terwijl hij tijdens het eerste persoonlijk onderhoud aangaf dat het voorval in juli 2013 plaatsvond (notities 1, p. 11). Daarnaast bleef verzoeker steken in algemene en vage verklaringen aangaande de plaats waar de aanval plaatsvond (*“Waar vond de aanval plaats?”*, *“In het dorp.”*, *“Waar dan precies? Kan je die plaats beschrijven, iets concreter zijn?”*, *“Op een lege plaats.”*, notities 1, p. 11; *“Waar vond de aanval plaats?”*, *“Dat was in het dorp zelf.”*, *“Waar dan precies? Kan je die plaats beschrijven, iets concreter zijn?”*, *“Gewoon in open lucht, niet ver, gewoon ver van de buurt, daar...”*, *“Waar zijn jullie naartoe gewandeld met J. en A.?”*, *“Een lang stuk, die plaats behoorde tot de buurt.”*, *“Beschrijf me die plaats nog eens. Wat is er zoal te zien?”*, *“Bomen.”*, *“Geen huizen of andere gebouwen?”*, *“Nee. Gewoon buiten in de buurt.”*, notities 2, p. 17). Het is niet aannemelijk dat verzoeker geen nuttige toelichtingen kan geven over de plaats van het gebeuren te meer hij ook in Tsjaad zou ondervraagd zijn. Aangezien verzoeker nalaat gerechtsdocumenten neer te leggen blijft hij steken bij beweringen.

2.5.5. Wat betreft de situering van het asielrelaas in de tijd stelt verzoeker in zijn verzoekschrift de tijdlijn als volgt op: *“Omstreeks 2008/2009 spreken de moeders van verzoeker en M. onderling af dat zij later zullen huwen. In 2011 krijgt verzoeker problemen met A., die eveneens tracht M. voor zich te winnen. In 2013 raken verzoeker en M. officieel verloofd. Naar aanleiding van deze verloving escaleren de problemen met A., en deze escalatie leidt in juli 2013 tot het incident waarbij verzoeker A. doodt.”*. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker de vastgestelde tegenstrijdigheden tracht te verklaren door een verduidelijking te geven van de feiten die het voorwerp waren van deze tegenstrijdigheden. De Raad stelt vast dat verzoekers pogingen tot het *a posteriori* bijsturen van zijn verklaringen geen steun vinden in het administratief dossier en dat de vastgestelde tegenstrijdigheden geen ruimte laten voor de nuanceringsen die verzoeker *post factum* nog tracht aan te brengen.

2.5.6. Hij legde voorts inconsistente verklaringen af over de gebeurtenissen net na de steekpartij (*“(…) ik heb hem gestoken, ik ben bewusteloos gevallen, de andere jongen ook, hij wist niet of ik gestorven was, en hij wist het ook niet, de jongen heeft de mensen gebeld, om te zeggen dat er gevochten was, een persoon die me kent, is gekomen, hij zag dat de jongen die gestorven was, hij heeft me genomen, zodat ik niet kon vluchten, hij heeft me naar de politie genomen. (...)”*, notities 1, p. 9; *“Wat is er gebeurd na het incident? Je vertelde me dat A. omkwam bij het incident?”*, *“Nadien is mijn familie en de familie van de jongen, ze hebben ruzie gekregen, de politie is tussengekomen. Elk was op zijn plaats. Niemand had problemen met elkaar, de situatie is gekalmeerd. Sinds de politie heeft met hen gepraat, dan is het probleem begonnen.”*, *“Laten we teruggaan naar het incident waarbij A. omkwam. Waren er andere mensen in de buurt van het incident?”*, *“Nee. J., is naar de familie gegaan, die is gekomen, met hun zoon, naar de plaats, daar is geen probleem geweest.”*, *“Wat heb jij gedaan na het incident?”*, *“Ik was bewusteloos.”*, *“Wat is er dan met je gebeurd? Werd je naar het ziekenhuis gebracht?”*, *“Dus J. is naar de familie gegaan, ze hebben nadien mij en A. naar het hospitaal gebracht.”*, notities 1, p. 12; *“Het was J. die de anderen had verwittigd?”*, *“Ja.”*, *“Weet je wie hij verwittigd heeft?”*, *“Ik weet het eigenlijk niet, er waren geen mensen, hij heeft de anderen verwittigd, later vroeg ik aan mijn moeder wie me naar het ziekenhuis heeft gebracht, ze zei dat J. de anderen had verwittigd.”*, notities 2, p. 18).

2.5.7. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift opmerkt dat hij alle *“informatie die hij heeft over de gebeurtenissen meteen na het incident (wie is J. gaan halen, waar is hij vervolgens naartoe gebracht, hoeveel tijd is verstreken vooraleer hij bij bewustzijn kwam...)”* uit tweede hand heeft zodat logisch is dat hij geen exacte verklaringen kon afleggen over de gebeurtenissen meteen na het gevecht, kan dit de vastgestelde tegenstrijdigheden niet verschonen indien verzoeker dit zelf aanbrengt als element voor zijn verzoek tot internationale bescherming. Immers kan verwacht worden van verzoeker dat hij zou informeren naar de gebeurtenissen volgend op het voorval, nu deze verzoeker persoonlijk raken, en dat hij deze eenduidig zou kunnen toelichten. Het gegeven dat verzoeker deze feiten pas achteraf van anderen heeft vernomen, kan aldus zijn tegenstrijdige verklaringen niet verschonen.

2.5.8. Ook over de gevolgen van het door verzoeker aangehaalde incident legt verzoeker vage en incoherente verklaringen af. Zo gaf hij tijdens zijn eerste en tweede persoonlijk onderhoud aan dat hij na zijn hospitalisatie naar de gevangenis zou zijn overgebracht (notities 1, p. 12; notities 2, p. 18-19). Verzoeker gaf tijdens het eerste persoonlijk onderhoud aan dat hij “Een dag of zo” in het ziekenhuis had verbleven (notities 1, p. 12), en tijdens het tweede persoonlijk onderhoud twee dagen (notities 2, p. 18). Verder stelde verzoeker tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud dat hij naar de gevangenis van Am Timan werd overgebracht waar hij twee jaar zou hebben doorgebracht, antwoordde hij op de vraag of hij voor een rechtbank is verschenen dat de volwassenen dat regelen, gaf hij aan dat de politie zijn veroordeling heeft uitgesproken en stelde hij nooit voor een rechtbank te zijn verschenen (notities 1, p. 13). Vooreerst is niet aannemelijk dat verzoeker zonder enige tussenkomst van een rechterlijke instantie als minderjarige veroordeeld zou worden tot een gevangenisstraf van twee jaar. Bovendien verklaarde verzoeker voor de DVZ wel uitdrukkelijk dat hij door een rechtbank veroordeeld geweest zou zijn (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Tijdens verzoekers tweede persoonlijke onderhoud verklaarde hij dat hij veroordeeld zou zijn geweest door een rechtbank (en dus niet door de politie) maar dat hij nooit voor de rechtbank is verschenen (notities 2, p. 20). Verzoeker wist evenwel niet door welke rechtbank hij veroordeeld werd (notities 2, p. 20) en legde evenmin enig (begin van) bewijs van zijn veroordeling en detentie neer (zie *supra*) terwijl hij voor zware feiten werd veroordeeld. Verzoekers oppervlakkige, onwetende en inconsistente verklaringen aangaande zijn veroordeling kunnen niet overtuigen.

2.5.9. Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift dat zijn veroordeling volledig boven zijn hoofd heen gebeurd is en dat hij op dat moment dermate jong en kwetsbaar was dat hij niet bij de procedure betrokken werd. Hij meent dat het in dat opzicht volstrekt normaal is dat hij bij het vernemen van het verdict (twee jaar in de gevangenis) niet gevraagd heeft naar de details van zijn procedure en veroordeling (bijvoorbeeld welke rechtbank heeft hem veroordeeld) en dit nieuws van zijn familie heeft aangenomen. Waar de Raad nog kan aannemen dat verzoeker op het moment van zijn veroordeling omwille van zijn jonge leeftijd niet op de hoogte was van de details van zijn veroordeling, kan niet worden ingezien dat verzoeker in de loop van zijn gevangenschap, laat staan tot op heden nog steeds geen inlichtingen omtrent zijn veroordeling heeft ingewonnen bij zijn familie. Er kan wel degelijk verwacht worden van verzoeker dat hij het relaas dat hij zelf naar voor brengt, kan toelichten. De Raad benadrukt hierbij dat van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag verwacht worden dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst.

2.5.10. Ook zijn verklaringen over zijn beweerd verblijf van twee jaar in de gevangenis van Am Timan zijn vaag en op sommige punten incoherent. Zo bleef verzoeker tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud op de vlakte aangaande zijn beleving van twee jaar in de gevangenis (“*Hoe heb je die twee jaren beleefd? Beschrijf me eens hoe je die twee jaren hebt beleefd?*”, “*Het was een heel moeilijke periode, ik moest vaak huilen. Ik vroeg elke keer indien mijn moeder er was, wat mijn probleem was, ze zei dat het om A. ging. Ik zei tegen mijn moeder dat ik moe en ziek was, en dat ik geen medicijnen kreeg, en dat ik koorts had.*”, notities 2, p. 21). Voorts gaf hij tijdens het tweede onderhoud aan dat hij mensen had leren kennen in de gevangenis, maar hun namen vergeten was, en antwoordde hij op de vraag om welke redenen de anderen zijn opgesloten “*We praten er niet over hun problemen, een van hun zei me dat ze met anderen aan het spelen waren, en dat een van hen uit een boom is gevallen en is dood gegaan.*” (notities, p. 21). Nochtans had verzoeker tijdens het eerste persoonlijk onderhoud verklaard dat hij mensen had leren kennen in de gevangenis en kon hij hun namen noemen (“Ah., A.N., ze zijn met veel.”, notities 1, p. 14), en gaf hij aan dat ze dezelfde problemen als hem hadden en voor moord in de gevangenis zaten (“*Waarom zat hij er? In de gevangenis?*”, “*Ze hebben dezelfde problemen, moord.*”, “*Iedereen in dezelfde cel zat er voor moord?*”, “*Het was een gevangenis waar mensen zitten die beschuldigd zijn van moord.*”, notities 1, p. 14). Ook verzoekers verklaringen over zijn beweerde periode van twee jaar in een gevangenis in Am Timan weten bijgevolg niet te overtuigen.

2.5.11. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift louter aanhaalt dat hij wel degelijk gedetailleerde en doorleefde verklaringen over zijn verblijf in de gevangenis heeft afgelegd, hierbij verwijzend naar de notities van het persoonlijk onderhoud van 23 april 2019, kan de Raad slechts vaststellen dat deze bewering geen steun vindt in verzoekers verklaringen en aldus geen afbreuk kan doen aan bovenstaande vaststellingen.

2.5.12. Verzoeker maakt ook de voorgehouden gebeurtenissen na zijn beweerde vrijlating, die volgens hem de directe aanleiding vormden voor zijn vlucht uit Tsjaad, niet aannemelijk.

Verzoeker gaf aan dat hij na zijn vrijlating terugkeerde naar zijn familie in zijn dorp, dat zijn familie zoals de traditie het voorschrijft een som geld had betaald aan de familie van A. ter compensatie van het verlies van hun familielid, maar dat de familie zich niet kon vinden in verzoekers vrijlating en dat ze hem bedreigd zouden hebben (notities 1, p. 14-15). Verzoeker wist echter niet hoeveel geld zijn familie betaald zou hebben (*"Weet je hoeveel?"*, *"Ik weet dat het veel is. Maar ik weet niet hoeveel."*, notities 1, p. 15). Voorts kon hij niet aangeven welke problemen hij dan concreet gekend heeft en bleef steken in verklaringen als *"Ze zochten me overal, in de straten, bij mij thuis. Ze zeggen dat ze problemen zouden maken."*, *"Ze hebben enkel mij bedreigd."* en *"Ze zijn in de straat, ze proberen me tegen te houden, ze zeiden dat ze me zouden zoeken en doden."* (notities 1, p. 15). Verzoeker gaf verder aan dat hij de dreigementen louter van horen zeggen heeft (*"Heb je in die drie maanden familieleden van A. ontmoet of gezien?"*, *"Ze zeggen in de wijk tegen de mensen, dat als ze me zouden vinden, dat ze me zouden doden. Ze zeggen dat het mensen zijn die niet goed zijn, dat zei mijn familie."*, notities 1, p. 15). Ook tijdens zijn tweede onderhoud haalde verzoeker aan dat de familie van A. op zoek was naar hem, en dat ze op verzoeker wachtten (*"Ja, ze waren op zoek naar mij, ze waren aanwezig aan het wachten op mij."*, notities 2, p. 22). Gevraagd naar zijn concrete problemen, antwoordde verzoeker ontwijkend (*"Wat hebben ze dan gedaan? Vertel me daar wat meer over. Vertel me concreet welke problemen je hebt gekend tijdens die drie maanden in het dorp. Heb je zelf familie van A. ontmoet?"*, *"Ik bleef bij mijn moeder."*, notities 2, p. 23). Bovendien verklaarde hij dat hij in de periode na zijn vrijlating en voor zijn vertrek uit Tsjaad geen contact heeft gehad met de familie van A. (*"Heb je in die twee maanden familieleden van A. ontmoet of gezien?"*, *"Neen."*, notities 2, p. 23). Uit verzoekers verklaringen tijdens zijn eerste en zijn tweede persoonlijk onderhoud bij het CGVS blijkt aldus dat hij geen contact heeft gehad met de familie van A.. Het gegeven dat er nooit een aanvaring tussen hem en de familie van A. was na verzoekers beweerde vrijlating ondermijnt dan ook de gegrondheid van verzoekers vrees ten opzichte van deze familie. Immers, het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of risico op ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees of dat risico reëel is. Deze vrees of dat risico dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees of het risico concreet aannemelijk te maken. Deze vrees moet gegrond, concreet, actueel en persoonlijk zijn. Een louter theoretische, vage, onpersoonlijke of hypothetische vrees volstaat niet om een beroep op internationale bescherming te funderen. Een ernstige kans op vervolging volstaat, doch het staat aan verzoeker om deze vrees ook gefundeerd en geloofwaardig te maken, *quod non in casu*.

2.5.13. Verzoeker merkt in zijn verzoekschrift op *"dat verwerende partij de lat voor verzoeker zeer hoog legt wanneer ze hem verwijt dat hij niet weet hoeveel geld zijn familie aan de familie van A. heeft betaald ter compensatie van het verlies van hun zoon"*, nu verzoeker op het ogenblik van zijn terugkeer in het dorp amper veertien jaar oud was, verzoeker niet bij deze regeling betrokken werd en deze betaling bovendien plaatsgevonden heeft terwijl verzoeker in de gevangenis zat. Waar de Raad nog kan aannemen dat verzoeker op het moment van de betaling omwille van zijn jonge leeftijd en het gegeven dat hij in de gevangenis zat niet op de hoogte was van de details van de compensatieregeling, kan niet worden ingezien dat verzoeker op heden nog steeds geen inlichtingen omtrent deze gebeurtenissen heeft ingewonnen bij zijn familie, temeer nu dit een essentieel element uit zijn relaas betreft. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker nalaat de nodige medewerking te geven om de feiten te staven. Dit klemmt te meer nu verzoeker intussen meerderjarig is en het zeer ernstige feiten betreffen.

2.5.14. Wat betreft de bedreigingen van de familie van A. benadrukt verzoeker te hebben gesteld dat hij in de periode na zijn vrijlating niet buiten kwam en dat hij tijdens het eerste persoonlijk onderhoud heeft gezegd dat *"de familie van A. hem bij hem thuis kwam zoeken"*. Hij wijst erop te hebben verklaard dat zijn familie om bescherming heeft gevraagd bij de Tsjadische autoriteiten, doch deze niet kreeg, en haalt zijn verklaringen aan waarin hij beschreef *"hoe zijn moeder, die wel nog buiten kwam, steeds vaker door hen werd lastiggevallen en dat hij uiteindelijk besloot te vertrekken, daar de situatie onhoudbaar was (CGVS II, p. 23)"*. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt zijn problemen te concretiseren. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar algemene rapporten aangaande de mensenrechtensituatie, corruptie en politie in Tsjaad – *"The Borgen Project, Human Rights in Chad, 2 september 2017"*; *"GAN Business Anti Corruption Portal, Chad Corruption Report, April 2016"*; *"Tchadinfos.com, Tchad : la police honnie et vomie par des citoyens, 14 maart 2013"* – gaat hij eraan voorbij niet volstaat te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hiertoe in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146). Bovendien kan uit verzoekers verklaringen niet blijken dat – in zoverre zijn beweringen waarachtig zijn – hij onheus werd behandeld of dat zijn rechten zouden zijn miskend.

2.5.15. Tot slot benadrukt verzoeker in zijn verzoekschrift dat *“zijn familie na zijn vertrek nog problemen heeft gekend omwille van het gebeurde, en dat zijn eigen familie zelfs aan zijn moeder gevraagd heeft uit het dorp te vertrekken om verdere problemen met de familie van A. te vermijden (CGVS II, p. 24)”*. Hij geeft opnieuw aan dat het om een ruimer conflict gaat tussen beide families dat al een tijd terug gaat. De Raad stelt vast dat verzoeker bij louter blote beweringen blijft die hij met geen enkel objectief element aantoont. Bovendien dient opgemerkt dat verzoeker tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud verklaarde dat hij en A. tot dezelfde stam behoren, met name de Salamat, en dat verzoeker en zijn familie tot de subclan Atwi behoren en A. en zijn familie tot de subclan Kamna (notities 1, p. 10). Tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud verklaarde verzoeker echter dat A. tot de stam Rashid behoort (notities 2, p. 15) en dat er vroeger reeds problemen waren *“tussen de stammen van Salamat en de Rashid, het ging om gronden”* (notities 2, p. 15). De vaststelling dat verzoeker wijzigende verklaringen aflegt over de stam van A. doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van het voorgehouden grondconflict tussen zijn familie en die van A., alsook aan zijn voorgehouden asielrelaas.

2.5.16. Ten overvloede dient nog gewezen op verzoekers intakegesprek bij de Dienst Vreemdelingenzaken, waar hij verklaarde dat hij zijn land van herkomst had verlaten omwille van economische redenen, maar dat hij desondanks toch een verzoek om internationale bescherming wilde indienen (zie fiche *“mineur étranger non accompagné”*). Het gegeven dat verzoeker tijdens zijn eerste intakegesprek met de bevoegde Belgische instanties op geen enkel moment gewag maakte van het beweerde incident met A., doet verder afbreuk van de geloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden asielrelaas.

2.5.17. Verzoeker wijst er in zijn verzoekschrift op dat hij twaalf jaar was op het ogenblik van de feiten, dat hij als niet begeleide minderjarige is aangekomen in België en minderjarig was op het ogenblik van de persoonlijke onderhouden, dat hij Tsjaad ontvluchtte op zijn veertien jaar, dat hij nooit naar school ging en zijn familie sinds zijn acht jaar diende te helpen op de velden. Daarnaast haalt verzoeker aan dat hij een leerachterstand en een laag IQ heeft en dat de psycho-pedagogische raadgeefster van het CLB vaststelde dat verzoeker zeer kwetsbaar is op cognitief en affectief vlak (zie attest neergelegd bij verzoekschrift). Verzoeker voert aan dat onvoldoende rekening werd gehouden met zijn leeftijd en profiel. Verzoekers argumenten dat geen rekening werd gehouden met zijn leeftijd, zijn laaggeschooldheid en zijn laag IQ worden niet geconcretiseerd, noch wordt aangeduid op welke specifieke punten en op welke wijze het CGVS met zijn leeftijd en profiel geen rekening heeft gehouden. De Raad stelt vast dat verzoeker de bijstand kreeg van een voogd, die aanwezig was tijdens de interviews. Verder werd verzoekers persoonlijk onderhoud van 23 april 2019 uitdrukkelijk aangepast aan zijn leeftijd en intellectuele capaciteiten en uitgevoerd door een gespecialiseerd medewerker van het CGVS. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt daarenboven dat de dossierbehandelaar eenvoudige en duidelijke vragen stelde, dat verzoeker goed konden volgen en de logica en de inhoud van de vragen correct begreep. Aan verzoeker werden bovendien zowel open als concrete vragen gesteld die peilen naar zijn leefomstandigheden, zijn familie en de feiten die aan de basis van zijn vlucht lagen. De Raad ziet niet in – noch licht verzoeker aannemelijk toe – hoe verzoekers jeugdige leeftijd en hem zou verhinderen coherente verklaringen af te leggen over zijn eigen leven en de gebeurtenissen die aan de basis van zijn vlucht lagen. Bovendien dient opgemerkt dat het door verzoeker neergelegd attest van het CLB, opgesteld door een medewerkster van het PMS op 10 mei 2019, inderdaad vermeldt dat verzoeker leermoeilijkheden kent en dat een zekere kwetsbaarheid op cognitief en affectief vlak werd opgemerkt, doch dat dit dient worden genuanceerd gezien de specifieke context, met name verzoekers pijnlijke ervaringen en het gegeven dat hij de taal niet beheerst (*“Les résultats indiquent une fragilité très prononcée au niveau cognitif et affectif. Ceux-ci sont néanmoins à nuancer vu le contexte particulier (vécu douloureux et non-maîtrise de la langue)”*). Het attest vermeldt geenszins dat verzoekers cognitief geheugen zou zijn aangetast waardoor hij in de onmogelijkheid zou zijn concrete gegevens en gebeurtenissen op een correcte wijze mee te delen. Hoe dan ook, naast dit attest brengt verzoeker geen medisch attest bij waaruit zou blijken dat verzoekers intellectuele vermogens dermate zouden zijn aangetast dat niet van hem verwacht mocht worden dat hij volwaardige verklaringen kon afleggen over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Verzoekers verschoeningen overtuigen dan ook niet, te meer daar er uit de notities van het persoonlijk onderhoud duidelijk blijkt dat er niet zozeer naar feitenkennis of gedetailleerde objectieve informatie werd gepeild, doch vooral naar de wijze waarop verzoeker bepaalde gebeurtenissen heeft ervaren. De Raad wijst er nog op dat verzoeker wel in staat was om als minderjarige naar België te komen, wat een enorme zelfredzaamheid en een voldoende intellect impliceert.

2.5.18. Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift tot het herhalen van het asielrelaas en het beklemtonen van de waarachtigheid ervan, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen, het formuleren van bouteweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingsen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de bovenstaande conclusies kunnen weerleggen.

2.5.19. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.6. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.6.1. Verzoeker gaat er in zijn verzoekschrift aan voorbij dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet net als bij de vluchtelingenstatus de bewijslast principieel op de vreemdeling rust. Aangezien verzoekers asielrelaas niet geloofwaardig is, kan hij zich niet steunen op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.6.2. Uit de door verzoeker bij zijn verzoekschrift neergelegde informatie – “*UK Gouvernement, Chad Travel Advice, 25 april 2019*”; “*European Migration Network (EMN) Ireland, Subsidiary Protection Applications to be prioritised, 31 maart 2014*”; “*BBC News Afrique, Tchad: situation sécuritaire alarmante, 5 april 2017*”; “*Alwihda Info, Tchad : conflit intercommunautaire sanglant au Salamat, 19 oktober 2017*” – kan niet blijken dat er in Tsjaad een binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Het geciteerde reisadvies is gericht op toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een bepaald land of die niet van een bepaalde regio in dit land afkomstig zijn. Dit reisadvies kan aldus niet zonder meer worden doorgetrokken voor personen zoals verzoeker die wel deze nationaliteit hebben en van deze regio afkomstig zijn. Het reisadvies waarnaar verzoeker verwijst, is dan ook irrelevant en geenszins te beschouwen als een richtlijn voor de diensten belast met het onderzoek van verzoeken om internationale bescherming, gezien een reisadvies niet slaat op verzoekers concrete situatie, doch slechts een algemene strekking heeft en bedoeld is om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het betrokken land. De overige rapporten en krantenartikelen dateren van 2014 en 2017 en zijn niet meer actueel. Hoe dan ook kan uit deze informatie niet blijken dat er in Tsjaad een binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is. Verzoeker voert aldus geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.7. Er wordt geen gegronnd middel aangevoerd.

2.7.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoon.

2.7.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend twintig door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK